

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMII ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre 4 ft. Fél évre 2 ft

Negyed évre 1 ft.

Felolós szerkesztő: Fehér János.
Főmunkatárs: Révész Lajos.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatálra, címzve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők. Lapunk számára hirdetőket elfogad a Honter ügyvédség és a Magyar Távir. Iroda hirdetői irodája Budapest, Grantócsa 1.

Kiadóhivatal: a Magyar Nyomda

HIVATALOS HIRDETÉSEK DIJA:

100 szóig 2 ft., ezentúl minden megkezdett száz szónál 50 krral több.

Alleluja!...

Főnséges valami, hogy a midőn a természet új életre kezd ébredni, felpattannak a fák rügyei s a ragyogó nap jótékony sugarai kicsalják a téli álomba merült virágok s növények milliárdjait, kellemes, vig csicsérgést hallatnak a madárkák ezrei, ... az emberiség is erkölcsi, szellemi tavaszt ünnepel.

A jótékony, meleg napsugarak friss életkedvet öntenek a teremtés koronájába, az emberbe is! A tavasz újja ébredés felrúzza tepsedéséből s nem lehet tagadni, hogy sok-sok tekintetben újja terenti.

A legártatlanabb titkos örömmel vegyül a madarak zenéjébe a gondolkozó lény érzelmének dallama, érzi, hogy lelkéből kitörni igyekszik valami hatalmasabb erő, mely közelebb hozza életkedv forrásához s azt a boldogság zamatjával vonja körül, mert az ember kezd jobban hinni, remélni ... szeretni.

Ez az ember szellemi életének tavaszodása, megújulása! Nem tudjuk, nem mondhatjuk meg, vajjon mi él bennünk erősebben a természet újja ébredésének ünnepén, vajjon a hit, a remény, vagy a szeretet?!

Hiszünk sokat ... mindent! Reménylünk boldogabb jövőt! Szeretetünk odatpad az élethez. Óh! hisz az élet istennője ép a tavasz kezdetén lebbenti szét annak eddig eltakart gyönyöreit. Lelkünk megtisztul a földi lét sötét gondjaitól s ártatlan angyali köntösben száll, repül oda ... messze, ... messze a magasba, a hol az életet osztják! Hiszünk, hogy jögnak van az élethez, reménylünk, hogy hova-tovább boldogabbak leszünk s a hit, remény és szeretet

fogalmaitól szabadulni nem tudunk. S érzelmünk ezen élvedése: a hűsvét ünnepe!

Gondoljuk, erősen vitatjuk, hogy az életboldogsághoz nem szükséges a hit, a vallás, peddig semmi nyomorultabb dolog nem volna az életnél: hit nélkül! A kit a sorcsapásai földig sújtottak, abban az életet a hit tartja fenn, midőn erősen hiszi és mindig hiszi, hogy sorsa mégis, csak jobbra fordul. A ki gondtalan, boldog életnek örvend, az boldogságát azon hitének köszönheti, hogy ez így léssen a jövőben is ...

Hisz, remél, szeret tehát mindenki! S boldogságunk, lelki nyugalomunk csakis addig tart, míg ezt tenni tudjuk. Legyen soknak szája-ize szerint, — ne mondjuk — hogy ez a hit, lelkünk vallása, de bizonyos, hogy a mely pillanatban nincs ez meg bennünk, élni tovább nem szeretünk, nem akarunk!

Hűsvét ünnepe tehát nemcsak a meghalt istenség feltámadásának emlékünnepe, nemcsak a természet újjászületésének örömnapja, de egyúttal az erkölcsi, szellemi világ legfőnsége-sebb ünnepe, melyen a megsértett istenség kibékül a föld halandóival! A béke legmagas-tosabb napja ez!

Ma, a midőn hazánk lakóinak nyugalma fel van zavarva s szokatlan izgatottság feszíti az emberek kebleit, a békéllenség jelei mind sűrűbben és sűrűbben mutatkoznak, jól esik hallanunk a feltámadt Megváltó isteni szózatát: Béke legyen veletek!

Ma, a midőn a különböző hitfelekezetek élésre fent kardokkal harcra készen állanak, feszülten várják, mohón lesik a harci riadó megfúvását, édesen, kellemesen cseng az Ő-

vözítő szózata: Béke legyen veletek! Én vagyok!

Ma, a midőn általános forrongás, elégedetlenség, nemzetiségi agitációk dúlják a haza szent testét, földjét, szükség van hűsvéti ünnepélyre!

Legyen a tavasz újjáébredése nemcsak a társadalom egyes tagja erkölcsi, szellemi életének is hasznosabb munkálkodásra való irányítása, nemcsak a vallás megszentelt ünnepe, de legyen a béke, a testvéri szeretet, a türelem, hazafias munkálkodás szent napja!

Legyen a hűsvét, a magyar haza újja születésének, boldogabb, szebb jövőjére való felületadásának hírnöke!

Ünnepeljük mindnyájan ezen magasztosabb szellemi értelemben, ünnepeljük kivétel nélkül a feltámadás nagy napjának gyönyörű értelmében: Feltámadt Krisztus e napon ... hogy az ember vígadozzon, alleluja! ...

Uhlyárik Széna.

Hűsvéti gondolatok.

Két legnagyobb világrész, Ázsia és Afrika között kapocsként fekszik 800 méternyi magasságban a Föld-közítenger, 1200 méternyi magasságban a Holt tenger síkja felett Palaesztinának ama mésztalaja fensíkja, melyet hajdanában Judeának neveztek. Ezen a téren, meredeken emelkedő, szaggatott hegylanc közepén, vízszegény medencében fekszik Jeruzsalem, három oldalról függélyes falú, mely völgyektől határolt magaslaton. Sarga, sziklás csúcsok veszik körül, melyek közül csakis keletnek nyílik kilátás a szomorú Holt tengerre, mely 394 méternyi mélységben a Földközi tenger síkja alatt mutatja fehér-szürke tükért s Arabia hegyeire. Jeruzsalem! Jeruzsalem! Fájdalommal kiáltott fel e szavakkal Megváltónk s megősofta pusztulását. Harom, egy istent hirdető és hívó vallásnak bölcsője e város. Söhajva, nehéz szívvel emlit;

kány; a másik pillanatban Boniface lépett az alárcót és az alul egy verítéktől ázott, duhtól sápadt, zifilt hajjal körített arc tün elő. A tapsvihar egy másodperc alatt elhalt és halálcsönd honolt a házban. A konsternált Sz. György elbocsátotta Sabrát és ijedten hátrált a sarkány vérbőrrel szemeként vad fényre elől.

— Hogy merete ezt tenni! dörgé Boniface és jobb előlaba egy borzasztó rugásával a sarkány a földre terítette az egyiptomi királyleány megsértéjét.

Sz. György a hátán fektűd és mintegy lélekjelemlént nélkül bámúlt a levegőbe.

— Majd megtanitom, hogy bannak hölgyekkel bömbölte a sarkány.

Alexandre egész erejével igyekezett visszafelé zödni, de Boniface makacsul a szinpad közepén maradt, a hol a förendező fektűd és a sarkány hátsó lábai a haz hiszterikus kacaj rohamai közt Alexandre ur legyőzött főnökén tapostak.

Másnap reggel a lapok igen melegen megdicsérték a »Sz. György és a sarkány« új betéteit és különösen kiemelték azt a drasztikus epizódot, melyben a sarkány ujra föleledt és Sz. Györgynek leckét ad a lovagiasságból.

A förendező nem tehetett egyebet, mint hogy akceptálta a lapok fölfogását és a saion végéig minden este kénytelen volt megtapostatni magát a sarkánytól. Boniface urat elbocsátották. Szt. György azonban ezután az egyiptomi királyleány irant maga volt a legkínosabb udvariasság a mihez talán némileg hozzájárult a lovagiasságról szóló lecke, melyet esteinkint kikapott, bár azt nem tudta, hogy Boniface minden este a karzaton volt egy darab téglával a zsebében.

Önök talán úgy vélekednek, hogy a sarkány megérdemelte már most Sabra kezét s öt nűl vehette volna. Ezáltal azonban a darab nagyon valószínűleg vált volna; a szentimentális bestia teljesen meglepődött azzal a tudattal, hogy az egyiptomi királyleányt megmenthette Szt. György lovagtól.

Igy forog a világ.

TÁRCA.

FARIZEUSOK.

Igazságot hirdettek bűnös szóval,
Mely végig harsog téren tornákon:
Hogy a jelenkor fényes századában
Az elsőség a szellemé legyen!

Óh mézes ajk! Hazugság méregajka!
Melyet hű dicőségvágy vezet!
S mely míg a közö szent kinsében gázol
Galád haszonnak élnek nyujt kezét.

Óh ajk! a melynek minden egyes szója
Egy égi eszményképet fest élénk,
S a mely mögöl mint rejtejt Levíathán
A rút önérdék vigyorog felénk.

Híába! hol a szellem önzés rabja
Ótt igazán nagy nem születhetik.
Mert legyen az bár profétának műve
Sohasem fog hatni szivig, lélekre.

Pénc a szellemnek gyilkos ellensége
Rá minden úton rejteken leső:
Maz vett léleknak nincs többé hatalma
Legyen bár henne gigászt erő!

A szellemhez csak tiszta szellem szóhat
Mely még nem hordott földi láncokat,
Az anyagtól titkolt igába hatja
Igazság után többé nem halad.

És mégis küzd Ámító tolvajfényvel
Aranyterhelten a magasba fel ...
Fénylő szárnyának hangos csattogása
A szerénységgel gögös harca kei.

És győz a fényes szolgálélek gögje
Mert a szerénység győzni nem szokott ...
És diadál új dicőségbe trónján,
Mint eltiport szivekből alkotott!

Pusztulatok! hivataln kalmárellekek
A templomszentélyben kufarkodók
Kiket, mint rég a mester ösztökéje
Egy új igazság porba sújtani fog!

Lopott alárcczal szentséget hazudtok
Az oltárké előtt sok leborúl:
De csak a míg a harminc Judásnézzel
A rút hazugság leple földre hull!

S. E.

A szerelmes sarkányfél.

Zangville J.-től.

(vége.)

Három méteres hosszú szitokkal mászot Alexandre a sarkány hátuljába és a következő percben a szornyeteg a szinpadon volt.

— Semmit sem látok -- sziszegte Alexandre.
— Ez is bizonyítja, hogy nem vagyok hazug — felelt Boniface. Gyujtsak talan egy lámpát önnek? Alexandre-nak nem volt ideje illőleg válaszolni, mert György lovag, a förendező és Louison, az egyiptomi királyleány megjelentek a narancsa alatt. A harc a sarkánnyal megkezdődött és végül György lovag hű kardjával adófte Boniface és Alexandre urakat, úgy, hogy a kard a sarkány másik oldalán jött ki és a közönség frenetikus tapsban tört ki. A sarkány szabály szerint holtan végterült a deszkakon, a förendező föltolta a sisakrotyélt és Sabrától átvette az édes jutalmat. Csököt csököt után nyomott Louison ajkaira, sokkal több és csuppanosabb csokokat, mint a mennyit s a milyet a szerep kívánt. Boniface, a ki a leszurtt egyiptomi országos csapás tátozt szájan a Sabaráról egy pillanatra sem vette le a szemét, látta a leány sikertelen kísérletét, hogy a förendező karjából kiszabaduljon s a tetész viharán at egy gyöngéd hang esdeklését hallotta többször:

— Hagyjon már föl, maga rossz!
Ez sok volt Boniface ur legnagyobb féltékenységre lángolt szerelmének. Csoda e, hogy a sarkány elvesztette a fejét?

Alexandre ur később azt mondta, sohasem felejt el azt az ijedelmet, mikor mintha az ellentállatlan ocean kapta volna el, egyszerre azt érezte, hogy a sarkány ragadja valami, dacára görcös erőlködésének, hogy fekvé maradjon. Egy perc alatt talpon volt a holt sár-

nevet a zsidó, mert századokon keresztül büszkén állott benne az ő szentsége, Jehovájának hajléka; mely megilletődéssel, szent borzadályal olvassa nevét a keresztény, mert benne feszítették meg a Megváltót, itt temették el, itt támadott fel; rajongó csodálattal, büszkén ejti ki nevét a mohamedánus, mert hite szerint innen indult az ő prófétaja Mohamed tüzes, nemesvérű patipáján azon utra, mely őt az összes mennyországokon keresztül vitte. Mennyi éret látott ki e város falai alatt, csoda, hogy egy második Jordán folyó nem támadt aláta, mely nem sós vizet, hanem édes vért hömpölygetne egy második nagyobb Holt tengerbe, mely szintén vérből állana. Borzassó harc volt annak, midőn az egyiptomi királyok hozták oda igákjukat, rettetnek, midőn az assyrbabylon királyok üldöklők lakokkal majdnem megsemmisítették a várost, s később, az assyri és babylon fogságba hurcolták; szörnyű, midőn római legiók dulták fel falait; rémítő, midőn keresztény hadak gázoltak török vérből utcaín s megalapították a rövid életű keresztény királyságát benne.

E vértől áztatott földre vezet keresztényi szívünk most, midőn vallásunk legmagasztosabb, legkomolyabb, legfőbb ünnepét, a húsvétot üljük. »Hosánna! Áldott, a ki jött az Úrnak nevében!!! hangzik felénk Jeruzsalem csendes, elhagyott utcáiról, majd vízhangra talál szívünkben Faludinak megható éneke »Szüzek, ifjak sirjok, — majd hallani véljük onnan az olajfák hegyéről, a Gethsemane kert suttogó olajfái közül a Megváltó szavait: »Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok. Ah! megszentelt emlékei egy szent igazság mártíromságának! Két ezer évvel ezelőtt már épűj üldöztek az igazságot a hatalmasok, a gógóók, az önzők, mint most. Találjunk vigasztalást Krisztus szenvedéseiben s leljünk balzsamot feltámadásában. Hiába akarták eltiporni az igazságot, hiába feszítették keresztre, hiába temették el, megdöntötte az a pokol kapuit, lerázta a halál láncait s feltámadott s a szégyény, győzött keresztény szív átengedve magát az ihlet fájdonal érzelmeknek, boruljon le a kereszt előtt, könnyeivel szentelje a kinszenvedés emlékét s bizalommal tekintsen a megfeszítésre.

Igy illik ünnepelni minékünk a húsvétot, mert ha nem jár szívnünk a felfeszített sütet emléknél, nem örvend lelkünk a feltámadás isteni jelenetén: sehogyan sem vagyunk igazi keresztények. És midőn ily gondolatok száll lelkem kelet felé s felkeresi Jeruzsalem kopár feltársát, körüljárja az áloe és cyprus, majd a hyssop bokrait, megpihen az olajfák hegyén, leborul a Golgothák hegyén s édes érzéssel csodálja a szent sirt: eszembe jut korunknak feledékenységé, közönye e nagy emlékek iránt s úgy érzem, hogy életünk csak azért oly sivár, mert már gyermekkorunkban többször tudunk a vallásból, mint hittünk. Iskoláinkban Palesztináról már alig említünk valamit, bibliai elbeszélések helyett a leggyakrabban száraz, tudományos dogmatikai és egyháztörténeti tanításokat nyújtanak a gyermekeseknek. — »Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne jussatok.« — mondá Krisztus urunk. Mihalitska István.

A piros tojások.

Húsvét az 6 piros tojásaiával örökre feledhetlen előttem. Szegény megboldogult nagynéném, — hogy az Isten nyugasztalja — csak 6 tudta, csak 6 látta egyedül, mennyi boldogságot rejtett magában egy piros tojas. Sok, nagyon sok kérészfa volt a boldogságom, engem is az ő fogadott. Ha az egész évben nem is, de husvét napján megjelent nekem az egyik-egyik. Leikismeretesebb aranyosságokkal öszszelített orgonásipok nem is képzelhetők. És oh fatum! Nem akadt, annyitunk közt egy is, aki szépen illendően köszönt volna. Csak vártuk néman visszafojtott lélegzettel a kifejezőket. S mikor már teljesen meggyőződött keresztanyuk, hogy belénk szaradt a szusz, hat végre ő szólalt meg, még pedig ilyeténképpen: »Ókor bujt a kentek hazába!« És ez nekünk végtelenül tetszett. Most egyszerűen csak csörrenés utam meg fülnék, az angyalok zenéje ahhoz képest sifivő törpült volna mi előttünk. Pedig hat csak egy igénytelen kulicsomaggal érintéstől származott csörrenés volt; hja, de mi tudtuk mit tesz az, hogy már ott állunk reményteljes kuszóban.

Az említett kulicsomaggal a kezében, lassu, nyugodt lépésekkel megindult az ígért földre — akarom mondani az édeskamará felé. Egy szóval, egy árva hanggal sem bízott, hogy kövessük; jól tudta hogy nyomaiban vagyunk s követjük híven mint az árnyék... anélkül is. Az édeskamará előtt nagyság szerint fölállt, töt bennünket sorba, s dicsővésként nélkül legyen mondván az első hely nekem jutott. És az édeskamará ajtaja fölárult előtünk. Oh amit ott láttunk, felálmuit minden várakozást! Egy teknő telisteli volt megrakva piros tojásokkal! Es most következett a szótasztása: Ne! ez a tied, ezt meg vidd haza a kis húgodnak, de vigyázz el ne tord! mert hátra kötöm a sarkidat. Ez meg a tied, fogd; ez a pótyoztatott pedig add a kis öcsédnek, érted? Hat az édes mamának? szóval meg a kis keresztény a nehezelték félreismerhetlen hangján. »No no! csak ne pitegyed, nesze, itt van a legnagyobb, vidd az anyádnak, ni ni! még itt van egy repedt ezt

Bem tábornok első éjszakája Magyarországon.

A magyar szabadságharc kimagasló alakjai közt alig van annyira népszerű ember, mint Bem tábornok, vagy — a mint őt szeretetünk elnevezte — »Bem apó«. Az »apó« nevet méltan érdemelte ki, mert szívének egész melegével, valódi atyailag szeretett az ő magyar fiát.

Tetteit, harci sikereit tisztelettel említi mindenkor a magyar; s azon körülmény, hogy lángelkű költőnk: Petőfi is az ő oldala mellett élte le a szabadságharc legküzdelmesebb idejének jelentékeny részét, csak emeli a vén apó jó emlékezetét köztünk.

Mint bujdosott ki a haza földjéről s hogyan ért véget küzdelmezhet szokott élete? — ismeretes. A jelen cikkben azt akarjuk elmondani, — egy emléklap nyomán — miként lépett hazánk földjére s hol volt első pihenője.

A szabadságharc ezen feledhetlen emléktő hőse magyar földre lépven, első éjszakáját Nyitra megyében, Szenicen tölte, s erre neveze az ottani orvos. Dr. Góth József, a következőket beszéle el:

»1848-ban október végén, Simonich tábornosnagymintegy 5000 emberből álló hadtesttel Galiciából Trencsénen keresztül Szenice felé indult. Feladata volt Windischgraezt hadseregének legelsőbb szárnyát képezni.

Hadtestét Kosztolnán a gárdisták megtámadták, mely támadás azonban, tekintve a támadók aránytalanul kisebb számát, előnyomulást nem volt képes megakadályozni s így Nádason keresztül Szenice felé tartott. — Jahonic és Szenice közt azonban már Guyon táborna erősen sarkában volt és vad futásra készítette a számra nagyobb osztrák sereget, mely Szenicen keresztül bomlott hadsorokkal futott a Morva határ felé.

Es jöllehet a magyarok egész Gödingig üldöztek az osztrákokat, Guyon, úgy látszik hadasait szemponthoz, előnyösebbnek tartá könnyű győzelmet ki nem szakmányolni és így másnap Szenicen keresztül visszatért a Fehérhegyesek, az éjszakát azonban Szenicen töltötte.

Ezen éjjel, 12 óra után, beállított hozzám — így folytató tovább az orvos — egy honvédtiszt és katonás rövidséggel felszólított, hogy sebészeti műszereimet magamhoz véve, kövessem őt ó excellenciájához, kinek nevét azonban nem említette.

Néhány perency készülődés után követtem a honvédtisztet a báró Schmetzing-féle kastélyba. Itt volt a magyar táborak elszállása. Belépésemkor azt láttam, hogy a táborokai tiszték a nagy teremben egy asztal körül ültek. Ekkor Guyon felkelvén ülőhelyéből elébem sietett, s egy kis akcokban vezetett, hol beretvált arcu, rövidre nyirt hajja éppen feküdt az ágyban. A beteg kiletét még nem tudtam, csak gyanítottam, hogy ő lesz amaz excellenciás úr, a kihez hívtamam.

A beteg mosolygva fogadott, tajt pipáját kivette szájából és német nyelven, melyből azonban

is nekéd adom.« S így ment ez sorban. Midőn ezzel készen voltunk, mindegyikünk zsebébe külön-külön egy darab fehér kalacsot, a másikba pedig mint ő mondta — kakastejfel süttöt kenyert — gyömszórt, és azért a sok mindenért csak azt kívánta, hogy jök legyünk. Ezek után amit jöjünk ép oly néma csendben, de a drága szakmányú édes terbe által ezerszeres boldogabban tivoanák. Mikor kijöttünk tőle, de hogy mentünk volna egy világért haza. Sorba mutogattak egy másnak a kapott tojásokat. Valamennyiünknek legjobban tetszett a magáé. Desekede tartottuk fel a magasba, hogy a jaroelők is láthassák kinscinket.

Ticscselünk egyet! Kialtanak többen.

Öszszegomolygunk gyorsan egy tömegébe és aztán megkezdődött a tojásösszeverés sportja, mely mulatságok jäték csakis husvetrok divik. Egyik alól tartja, a másik fölül uti ellet egy máshoz a két elenséges tojást, a melyeknek aztán keményebb az orra, s a másikét törí be, az a nyertes.

Öszszevissa utogottuk csakhamar a tojásokat, nagyokat kaczagva, mikor vaiaimelyik félíg őrés volt belül s könnyeden tört össze.

Aztán azt, mely legerősebb volt valamennyi közt, mely tönkretette keményiségevel a többiekét, nagydiadallal vitte a tulajdonosa haza. Meg nem ette volna a nagy világot!

Még fel év múlva is az volt az ő dicsősége, melyet büszkén hordozott a zsebében. Mielőtt haza mentünk volna, nagylagzit csaptunk a legyőzött tojások husából. Valódi kannibalizmussal kebeliztük be őket. Mire hazaértünk, már csak a tojások héja hámolt ki zsebjainkból. De bezzeg megjártuk alagyal, Belekeményedtek a tojások gyomrunkba, s hullott szőlőnk részéről a sok aidaid szegény keresztanyánkra. M azonban titkon, még beteg állapotunkban is mindig azért imádkoztunk, hogy jó keresztanyánk tartsa meg a jó Isten jóvőre is a mi örömünkre. Mert hat mi is okozhatta nagyobb örömet gyermeknek, tuint husvetrok egy-két piros tojas.

az idegen kiejtés erősen kiritt magyarazni kezdé, hol a baj. Bámulatos közönnnyel türte fel inget és jobb oldalán a harmadik és negyedik borda közt tátongo szürassebet mutatott.

A sebet megvizsgálván, kijelentém, hogy abban idegen anyag van, mit okvetlenül el kell tavolítani. »Ah, igaz van!« mondá az öreg úr, — mikor a szúrászt kaptam, egy csomó vattát tettem bele, hogy a vérzést megakadályozzam, és most ha arra ott nincs szükség, csak tessék azt egész bátran eltávolítani.

Hogy már most az eltávolítást eszközölhessem, a sebet kissé meg kellett nagyobbítanom. E fájdalmas műtétet az excellenciás úr, a kit még mindig nem ismertem, arczimat sem randítá meg. A sebet aztán gondosan bekötözve, már tavozni akartam, midőn a beteg figyelmeztetett, hogy baloldaról is baj van, és mielőtt megakadályozhattam volna, hirtelen megfordult és balcsőpjén egy kartacsloves okozta surló zúzódat mutatott meg.

Ezt a sebet is nagy figyelemmel kötöztem be s ismét tavozni akartam, mondván, hogy holnap készséges szolgálatomat folytatni fogom. Erre az öreg úr mosolygva azzal a megjegyzéssel utasította vissza készségemet, hogy néhány óra múlva okvetlenül el kell utaznia, és így a másnap találkozásból alig lesz valami; — különben is remélli, — tévé hozza szívélyesen, — hogy sebei a szorgos bekötözés folytán nem fogják két napig sem haborgani. Ezzel névjegyét atnyujtva, két óra múlva kocsin csakugyan elhagyta Szenicet.

A névjegyből tudtam meg, hogy 1848-ban október hó 30-án, éjjeli betegem — a híres szabadsághős volt.

Hogy honnan jött Bem tábornok Szenicre? arra is megadja a választ nevezett orvos:

Bem az október 28-iki bécsi csillagtorlasznál vívott utcai harc után kénytelen volt Bécsből menekülni és bámullattal határos ügyességgel sikerült neki a magyarok által Göding felé üldözött osztrák sereget megkerülni, Szenicre jutnia.

A híres tábornok október 31-en már Nagyszombathal volt, honnan Pozsonyba utazott, hogy Kossuthat találkozhassék.

Nem érdeketlen végül megemlíteni, hogy nevezett orvos a szabadságharc lezajlása után törvényték elé allitattott, s a többek közt azzal is vadolták, hogy már előbb Bécsben Bemtől politikai miszisziozt kapott és hogy egyenesen az ő kalauzolása folytán sikerült Bemnek Magyarországra jutnia. A kötéll által halaltól azonban igyes védekezés folytán megmenekült, de őt havi fogságot szerencsésen kitöltötte.

H I R E I N K .

— **Előfizetési felhívás.** Kérjük tisztelt előfizetőinket, hogy az új negyedév alkalmából előfizetéseiket mielőbb megújítani kegyeskedjenek, nehogy a lap szétkülésében fennakadás történjek; kérjük továbbá lapunk t. baratait, hogy hataskörükben annak terjesztését előmozdítsanak sziveskedjenek. A kiadói-vatál.

— **Képviselőválasztás.** Március hó 27-én választotta a szucsányi kerületi orsz. gyűlési képviselőjét. Lehooky Vilmosnak nem léven ellenjelöltje, egyhangúlag kiáltott ki a választók leirhatlan lelkesültsége mellett képviselővé. A képviselő elé Priekona határág egy 60 tagból álló lovas banderium vágattott s kocsiját közre kapva kísérté Szucsányba, a hol megköszönte a bizalmat, megtartotta lelkesedéssel fogadott programbeszédét. A választó közönség általános jóhangulatban oszlott szét.

— **Bankett Ruttkán.** A szucsányi választó közönség egy része, mintegy nyolcvanra, a megtörtént választás után Ruttkára gyülekezett, a hol bankett rendeztetett az új képviselő tiszteletére. A banketten számos felküzőszó történt. Az első szónok Bulovszky Simon választási elnök volt, poharat Lehooky Vilmosra ürete. Boldis Ignác szintén magvas beszédben élette up új képviselőt. Graber Samu a ruttkai vasuti tisztikarra mondott leüldület beszédét. Blumenfeld Jakab Benicz Kálmán alispánt, mint a hatalom képviselőjét, Fekete Miklós kir. táblai bíró, mint az ész képviselőjét és Lehooky Vilmost, mint a szeretet képviselőjét élette. Tözsótkat mondottak még több-n, melyek mindmégannyi kifejezői voltak az általános örömmel: és lelkesültségnek. A társaság este 6 óráig maradt együtt. A jelen voltak egy kedélyes mulatság emlékével tavoztak. A bankett szép sikerében kiváló érdeme van Elmann urnak is a ruttkai állomás vendéglősenek.

— **Turóc megye nepesedési mozgalma** E megye területén az 1892. évben a születések száma 1898 volt. Es pedig: katolikus 797, kik közül 336 fiú, 411 leány; evangélikus 915, kik közül fiú 502, leány 443; izraelita 66, kik közül fiú 30, leány 35. A fiúk összes száma 928, a leányoké 880. Ezek közül törvénytelen 120. Házasságra lépett 401 pár, kik közül katolikus volt

